

**Formanden:** Efter de forhaandenværende Omstændigheder anser jeg det for rigtigst, at samtlige Vædringsforslag sættes til Forhandling under Et. Den ærede Ordfører har Ordet.

**Ordføreren (M. L. Lemann):** Som dette Things Medlemmer allerede ville vide, er Finantsloven vendt tilbage fra det andet Thing saaledes, at af de Vædringsforslag, som forrige Gang bleve stillede her i Thinget og indsatte ved Thingets Beslutning, ere nogle blevne vedtagne i det andet Thing. Der er bleven vedtaget det Forslag, som her stillede om at lade Anmærkninger angaaende Delegramtaxterne udgaa, og Bevillingen til Pantserfløbet er bleven vedtaget. Det er dernæst blevet vedtaget at yde Universitetet et Tilskud af Statskassen paa 100,000 Kr.; men iøvrigt ere alle de Vædringsforslag, som bleve indsatte her ved Finantslovens Behandling, blevne kastet ud af Finantsloven igjen, og det Spørgsmaal maa altsaa naturligt opstaa i dette Thing, hvorledes man vil stille sig overfor denne Sagernes Gang. Udvalget har da ment, at der, naar henses til den hele Stilling af denne Sag, og naar henses til den store Majoritet, hvormed dette Thing vedtog samtlige sine Vædringsforslag, ikke kunde være Spørgsmaal om at vige tilbage fra nogen af dem. Jeg skal ikke trætte Thinget med at gennemgaa alle de enkelte Vædringsforslag af mindre Betydning. Jeg skal blot minde om, hvad de Herrer vel ogsaa Alle sammen i Forveien maa have bemærket, at samtlige Vædringsforslag, som ere stillede ifølge Udvalgets Initiativ og altsaa ere indbragte i Finantsloven selv af Landstinget, skjøndt de ikke have været af nogen stor Betydning, dog alligevel ere forfaste. De Indrømmelser, som ere foregaaede i det andet Thing, angaa væsentlig de af Regjeringen stillede Vædringsforslag. Af disse er der to, som jeg tror, der kan være Anledning til at bemærke et Par Ord om. Det er for det Første Spørgsmaalet om Universitetets Stilling. Udvalget maa med Hensyn hertil gjøre Thinget indtrængende opmærksomt paa, at der ved det Tilskud, som i det andet Thing er ydet Universitetet, ikke vil kunne naas endogaa den ringe Ting, at en fortsat Forbrugen af Universitetets Kapitalformue i dette Finantsaar undgaaes. Det er nemlig klart, saaledes som vi have tilladt os at paavise i Betænkningen, at Universitetet ved dette Finantsaars Udgang vil have opbrugt yderligere omtrent 70,000 Rb. af sin Kapitalformue, foruden hvad der allerede er forbrugt. Foraa vidt man har sagt, og den Lante er kommen til Orde, at det jo dog var en gunstigere Stilling, end Universitetet havde faaet paa de to sidste Finantslove, saa tror jeg ikke, at dette Argument kan have nogen Betydning for dette Thing thi det maa jo nemlig erindres, at dette Thing ikke uden videre beredvillig og af Overbevisning er gaaet ind paa de to sidste Finantslove, men

at det netop ifor maa antages, at det, der væsentlig bevægede dette Thing til at gaa ind paa Finantsloven, som den da var, skyldtes den Omstændighed, at den daværende Kultusminister stillede en endelig Opgjørelse af disse Forhold i Udsigt, et Løfte, der nu er indfriet af hans Efterfølger. Vi have derfor troet ikke at kunne tvivle om, at dette Thing ogsaa nu med Hensyn til det fremhævede Punkt vilde fastholde den Beslutning, som det sidst blev staaende ved, nemlig, at der skulde tilveiebringes en sand, retfærdig Opgjørelse mellem Kommunitetet og Universitetet, hvorved ikke alene den fortsatte Odførelse af Universitetets Kapitalformue blev forhindret, men hvorved ogsaa det blev anerkjendt, at den botaniske Haves Anlæg skulde foregaa for Kommunitetets og ikke for Universitetets Regning.

Det andet Punkt, jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger om, er Lønningsstillaget. Det vil ses, at det Lønningsstillag, som efter Regjeringens Forslag blev indsat her i Landstinget, er udstemt, og at i Stedet derfor er indsat aldeles usforandret det Tillag, som i sin Tid blev vedtaget i Folkethinget, og med hvilket Finantsloven kom herind. Jeg gaar ud fra, at det, som dette Things store Flertal med Bestemthed fastholdt ifor, ogsaa var det, man ønskede fastholdt iaar, navnlig det, at man ikke vilde indlade sig paa gennem Finantsloven at gribe væsentlig ind i det bestaaende Forhold mellem de høiere og lavere Lønninger, og navnlig, at man ikke paa Finantsloven vil have fastlaaet det Princip, at Lønningsstillaget kun skal gives til de lavere Lønnede og ikke til de høiere Lønnede, ikke vil have det fastlaaet paa en Maade, som ikke kan Andet end blive præjudicerende for Landstingets Stilling i kommende Tider, naar Lønningslovens Revision kommer for. Jeg har idetmindste troet, at dette var Kærnen i Landstingets Flertals Betragtning, og jeg har derfor ment, at naar Flertallet her i Thinget lod sig bevæge til at antage det Forslag, som Regjeringen sidst stillede, saa har det væsentlig været af den Grund, at dette ikke kom i Strid hermed. Da nu altsaa Sagen foreligger for os igjen ganske paa samme Maade, som den forelaa ved den forrige Afstemning, har Udvalget troet, at man ikke kunde eller burde tvivle om, at dette Things Flertal ogsaa i denne Sag fremdeles indtog det Standpunkt, som er gammelt her i Landstinget. Videre tror jeg ikke, at jeg i dette Dieblik behøver at sige til Motivering af vore Vædringsforslag.

**Sæde:** Paa Mindretallets Begne skal jeg kun erklære, at vi ikke have fundet Anledning til at forandre den Stilling, som vi have indtaget ved Finantslovens tidligere Behandling her i dette Thing, og vi have saameget mindre fundet Anledning dertil, som den er kommen her tilbage med en meget væsentlig Indrømmelse. Det har fore-